

Nummer 4 | 15. FEBRUAR 1937 | 86. Aargang

Wilford Woodruff.

Født i Farmington (nu Avon) Hartford County, Conn. den 1. Marts 1807. Som Præsident for de tolv Apostles Raad stod han som Kirkens Leder fra 25. Juli 1887 til 7. April 1889. Kirkens Præsident fra 7. April 1889 til hans Død den 2. September 1897

PROFETEN JOSEPH SMITH.

Tale af *Stephen L. Richards* af de Tolvs Raad.
Holdt ved Kirkens Generalkonference i Oktober 1936.

Jeg skal forsøge at omtale i Korthed de enestaaende og værdifulde Ydelser af Joseph Smith. Jeg skal ikke søge at vurdere deres forholdsmæssige Betydning eller fremsætte dem i deres logiske eller kronologiske Rækkefølge. De fleste af disse Ydelser er indenfor den teologiske Læres Rammer. Nogle derimod er af en mere timelig Natur.

VISHED KOM VED DET FØRSTE SYN.

Jeg nævner først en ny Opfattelse af Gud og Guddommen. Der er ingen Tvivl om, at der i den religiøse Verden i Profetens Barndom eksisterede en meget taaget og usikker Lære om Guds Personlighed og Personerne i Treenigheden. Hin Tids Trosbekendelser synes meget vanskelige at fatte eller forklare, om ikke aldeles ufattelige. Det første Syn bragte Klarhed i denne Situation, bragte bestemt Forklaring og Vished ikke ved Hjælp af Argumenter, Granskning eller Forfuskning, men med Erfaringens Sikkerhed. Da Joseph kom ud af Lunden, behøvede han ikke at argumentere for en Teori — han havde Kendsgerningerne. Gud er i Skikkelse som et Menneske. Han har Stemme. Han taler. Han er betænksom og venlig. Han besvarer Bønner. Hans Søn er ligeledes i Skikkelse som et Menneske, men en særskilt Personlighed. Han er lydig mod sin Fader og er Midleren mellem Gud og Mennesket. Den Formodning, at Gud er et Væsen, et Magtprincip eller Kraft i Universet, blev fuldstændig eksploderet. Hans Vidnesbyrd er direkte, positivt og uigendriveligt. Mange har ikke troet derpaa, men ingen har haft Kundskab til at modbevise det. Den Helligaands Beskaffenhed som et Medlem af Treenigheden blev senere ved Aabenbaring givet til Profeten med en Klarhed og Bestemthed, ikke før fundet i nogen af de hellige Skrifter. Han fremsatte: »Faderen har et Legeme af Kød og Ben ligesaa følbart og haandgribeligt som Menneskets, og Sønnen ligeledes; men den Helligaand har ikke noget Legeme af Kød og Ben, men er en aandelig Personlighed. Var det ikke saaledes, kunde den Helligaand ikke dvæle i os.« Den Helligaands Funktion er ligeledes forklaret at være forskellig fra Guds Aands Indvirkning og Indflydelse.

JOSEPH SMITHS OPFATTELSE AF PRÆSTEDØMMET.

For det andet ønsker jeg at paapege en ny Opfattelse af Præstedømmets Natur. Jeg nævner ikke Præstedømmets

Gengivelse, hvilket er attesteret ved Vidnesbyrd af en Art, der kan fremlægges for ethvert Dommersæde, fordi dets Gengivelse forudsætter, at det har været borttaget fra Menneskene og derfor moddisputeres. Men med Hensyn til Præstedommets Pligter og Embede ser jeg forgæves efter en Forklaring, som kan sammenlignes med den, der er givet af Profeten Joseph.

Forst er der den vidtrækkende Uddeling af Præstedommets Magt og Embede til Mænd og Ynglinge i Kirken. Dette er en fuldstændig Modsætning til det, der praktiseres af den moderne Kristenhed. Kun nogle faa udvalgte gjorde Fordring paa eller besad denne Rettighed for, endskont der er respektable historiske Beviser, ukendte for Profeten den Gang, som berettiger den Tro, at hvad vi praktiserer nu, blev almindelig praktiseret i den forste kristne Kirke.

Men af endnu storre Betydning regner jeg de nye Regler for Præstedommet og Udovelsen af dets Magt, som blev aabenbaret til Joseph Smith. Jeg synes ikke, der er noget smukkere og mere kristeligt i alle hellige Skrifter end denne yndige Fremstilling af den guddommelige Myndighed overdraget til Mennesker at handle i Guds Navn.

.»Se, mange er kaldede, men faa ere udvalgte. Og hvorfor ere de ikke udvalgte?

Fordi deres Hjerter ere de verdslige Ting hengivne, og de tragte efter menneskelig Ære, saa at de ikke kunne lære denne ene Lektie:

At Præstedommtes Rettigheder ere uadskillelig forbundne med Himlens Kræfter, og at Himlens Kræfter ikke kunne kontrolleres eller bruges uden ifolge Retfærdighedens Principper.

At de kunne overdrages paa os, er sandt; men naar vi forsoge at skjule vore Synder, tilfredsstille vort Hovmod og vor forfængelige Ærgerrighed, eller udove Kontrol, Herredomme eller Tvang over Menneskenes Sjæle i nogen som helst Grad af Uretfærdighed, se da unddrager Himlene sig os, Herrens Aand bedroves, og naar den bortdrages, da er saadanne Mænds Præstedomme og Myndighed tilende.« (Lærdommens og Pagtens Bog 121: 34—37.)

»Ingen Magt eller Indflydelse kan eller bor udoves i Kraft af Præstedommet, uden ved Overbevisning, Langmodighed, Mildhed, Sagtmodighed og uskromtet Kærlighed;

Ved Venlighed og sand Kundskab, som uden Hykleri og uden Svig skal storligen udvide Sjælen;

Irettesæt skarpt, naar dreven dertil ved den Helligaand, og derefter udvise storre Kærlighed mod en saadan, som du

har irettesat, paa det at han ikke skal holde dig for en Fjende;

At han maa erfare, at din Trofasthed er stærkere end Dodens Baand;

Lad dit Hjerte være fuldt af Kærlighed til alle Mennesker og til Troens egne, og altid bepryd dine Tanker med Dyd; da skal du have større Frimodighed for Guds Aasyn, og Præstedømmets Lære skal falde paa din Sjæl saasom Himlens Dug.

Den Helligaand skal blive din stadige Ledsager og dit Scepter — Retfærdighedens og Sandhedens uforanderlige Scepter, og dit Herredømme skal være et evigt Herredømme, og uden Tvangsmiddel skal det tilflyde dig fra Evighed til Evighed.« (Lærdommens og Pagtens Bog 121: 41—46.)

Her er Ypperligheden ved Kristi Regering. — Ingen Tvang — kun Overbevisning; ingen Uretfærdighed og Autokrati — kun Mildhed og Kærlighed. Her er Svaret paa al den religiøse Ufordragelighed og Forfølgelse, der gjorde sig gældende gennem Aarhundreder; den fuldstændige Gendrivelse af de fremsatte Beskyldninger af Guds Uretfærdighed.

NYE ANSKUELSER GENNEM SIDSTE DAGES AABENBARING.

Næst nævner jeg Ny Aabenbaring, ved hvilket menes guddommelig Kommunikation fra Gud til Mennesker i disse sidste Dage. Skønt det er et meget vigtigt Emne, behøver jeg ikke at uddybe det — først fordi det er vel forstaaet baade indenfor og udenfor Kirken; og for det andet, fordi det enestaaende deri aldrig er blevet benægtet. Jeg mener ikke, at Ægtheden af Aabenbaringerne til Joseph Smith ikke er blevet benægtet. Det er de — men alle indrømmer, at Princippet og dets Anvendelse er en Forandring. Alle logisk tænkende Mennesker vil ligeledes indrømme, at denne Lære, en Gang fastslaaet, er Enden paa al Uenighed angaaende autoritetsmæssig eller bemyndiget Religion.

Saa kommer den nye Opfattelse af Mennesket, dets Fortid, Nutid og Fremtid. Jeg fastholder ikke, at der ikke har været fremsat Tanker i den Retning før Profetens Tid, som i visse Henseender falder sammen med hans. Uden Tvivl har mange troet paa en Forudtilværelse. Det kunde vel ikke godt være anderledes for mange Bibelstudenters Vedkommende, men ingen saa omfattende, sammenhængende, bestemt Forstaaelse som den fremsat af Profeten er nogensinde før blevet fremført. Fortsættelsen af Intelligens og Intelligenser; Faderskab — og Moderskab med, af vore individuelle Aander; Menneskets Handlefrihed, som vi besad i vor Tilværelse

for Jordelivet; aandelig Skabelse før jordisk Skabelse; Forholdet mellem Aand og Legeme her i Livet og herefter, den ophøjede Idé om evig Fremgang — alle disse og andre beslægtede Spørgsmaal danner en harmonisk, logisk, autoritetsmæssig Fremstilling uden Sidestykke i kristen Literatur.

Af særlig Interesse er den Opfattelse, at Legemet er en Bolig for Aanden. En Filosofi angaaende det timelige Liv er bygget paa denne Idé. I den er Menneskets Legeme en hellig Ting. Det er ikke hans til at blive misbrugt eller ringeagtet. Gud skabte det i samme Form og som et Hus for Aanden. Enhver Beskadigelse paa Legemet, udført med Villie, er en Fornærmelse mod Gud. Derfor er det en Selvfølge, at Legemets Varetagelse er af aandelig Betydning. Det er tvivlsomt, om noget religiøst Samfund nogesninde har modtaget en mere enestaaende Læresætning i den Henseende end Visdomsordet, hvis Forbud er kendt af mange, men den underliggende Filosofi kun forstaaet af faa.

Nær forbundet med Menneskets Stilling er Opfattelsen om hele Menneskeslægten som Guds Børn. Paa dette Omraade har Joseph Smith ydet mange fuldstændig nye Bidrag. Han fastslog, som ingen anden har gjort, Guds universale Retfærdighed og Kærlighed til alle hans Børn. Alle skal komme frem af deres Grave; alle Legemer skal forenes med deres Aander og derved blive evige Sjæle, formedelst den universale Forløsning ved Frelseren. Der vil blive Frelse for alle i den Forstand, som Ordet i Almindelighed bruges, men Frelse, hvormed der menes Opstandelse fra de Døde, er ikke Herliggørelse i Guds Rige. I Livet herefter saa vel som her er der forskellige Grader af Herlighed, mere ønskelige Steder og Tilstande. Godhed og Lydighed vil faa sin Belønning, af hvilket det højeste af alt er at bo i Guds og hans Søns Nærværelse. De i Evangeliet foreskrevne Ordinancer saasom Daab, Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave og andre, er ikke nødvendige for at faa Del i Opstandelsen, som mange har ment. De er kun nødvendige før Opnaaelsen af Herliggørelse — den højeste Plads.

Herliggørelse er ikke alene tiltænkt nogle faa udvalgte. Det er aabent for alle, som vil berede sig for at indtræde i Guds Rige. Hver eneste een er givet Lejlighed til at berede sig dertil, ikke alene de levende, men ogsaa de døde. Det er Faderens Retfærdighed.

HENSIGTEN MED TEMPELARBEJDE.

Dette fører mig til en anden uvurderlig Ydelse, fuldstændig enestaaende og egen. Det er ganske mærkeligt, med de hyppige Henvisninger i de hebraiske Skrifter til Templer og

det ofte citerede Skriftsted angaaende Daab for de døde, at Joseph Smith skulde være den første af alle Kristne til at opfatte Hensigten med Templer og at indstifte stedfortrædende Arbejde for de døde. Denne store sidste Dages Plan fortjener særskilt Omhandling og Forklaring. I dens Bestemmelser og Udstrækning omfatter den Evangeliets hele Virkefelt. Livets Historie er simplificeret til Menneskenes Forstaaelse. Ved det gengivne Præstedømmes evige Magt bliver Ordinancer og Ceremonier udført i Forberedelse for Indtræden i Guds celestiale Rige, og for de døde, som levede uden at kende disse Privilegier, bliver disse Ordinancer udført af deres Slægt og Venner, saa at de kan nyde de samme Rettigheder som de levende.

Et af Punkterne i Tempelarbejdet bør i Særdeleshed fremhæves. Det er Beseglingen af Mand og Hustru i et evigt Ægteskabsbaand. Joseph Smith lærte, at Familiekredsen er Grundvolden til Ophøjelse og Herlighed, og dens Bestaaen i Evighed er Himmelen selv. Han helliggjorde Familieforholdet med vore kære. Han gjorde Faderen til en Præst og Moderen til en Præstinde i Hjemmets Tempel. Hvis denne herlige Fortolkning af denne guddommelige Institution havde vundet almindelig Anvendelse, vilde alle Samfundets Onder været kureret og det sande Broderskab indført blandt Menneskene. Dette Bidrag alene berettiger ham til en Plads paa Berømmelsens Tinde blandt Verdens Filosofer og Velgørere.

VISDOM UDVIST I KIRKENS ORGANISATION.

Tiden tillader ikke, at jeg indlader mig paa videre Forklaring af de forskellige Punkter indenfor mit Emne, jeg kan bare nævne dem. Der er Kirkens Organisation; dens fænomenale Fremgang; dens Kvorumer af Præstedømmet, dens Devisioner, Hjælpeorganisationer, Autoriteter og Embeder; dens uforlignelige Missionærsystem, alle sammen Produkter af Profetens Inspiration, Visdom og Fremsyn. Han byggede ogsaa Byer, han var en fremsynet Statsmand, en Leder, saa at selv efter hans Død har hans Indflydelse vokset med Aarene.

JOSEPH SMITHS SKRIVELSER.

Hans literære Arbejde maa heller ikke glemmes. Han har givet os mere af hellig Skrift, det vil sige Guds aabenbarede Ord, end noget andet Menneske, som har levet. Ja han har paa det nærmeste givet os ligesaa meget som alle de andre tilsammen. I Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog og den Kostelige Perle, som vi har faaet ved ham, finder vi saadanne Sandheder som disse: »Guds Herlighed er Intelligens«; »Menneskene er til, for at de kunne nyde Glæde«;

»Thi se, det er min Gerning og Ære at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket«. En klar Udtalelse angaaende Hensigten med Tilstedeværelsen af godt og ondt i Verden, et Spørgsmaal, som har spottet Filosoferne og de Lærde i alle Tidsaldre, og mange andre Oplysninger af uvurderligt Værd. Fra ham kom ligeledes de mindeværdige Udtalelser: »Det er umuligt for Mennesket at blive frelst i Uvidenhed«; »Et Menneske er ikke frelst hurtigere, end det vinder Kundskab«; »Hvilket som helst Princip af Intelligens vi opnaar i dette Liv vil komme frem med os i Opstandelsen«. Han skrev angaaende mange forskellige Ting og talte med en overbevisende Kraft.

Den Oplysning, som er kommet i det Aarhundrede efter hans Død, har ikke paavist en eneste Fejl i hans teologiske og filosofiske Udtalelser, og det Samfund, som han stiftede, er uden Tvivl paa Højde med hvilket som helst andet og er af mange, som ikke tilhører det, anset for det bedste af alle sociale Systemer paa Jorden.

Hvad er Forklaringen derpaa? Hvorledes kan vi gøre rede for disse vidunderlige Opnaaelser, disse ophøjede Bidrag af Lærdom, Kundskab og Visdom i denne Tidsalder?

JOSEPH SMITH UDVALGT AF GUD.

Joseph Smiths Kritikere har søgt at latterliggøre ham. De har fremhævet hans mangelfulde Uddannelse som ung og søgt at forkleine hans Intelligens. Har de derved hjulpet til at finde Forklaringen? Maaske, uden selv at ville det, for jo mere mangelfuldt udstyret med naturlig Begavelse og Uddannelse de fremsatte Profeten, desto mere sikkert udpegede de Løsningen paa Spørgsmaalet, at den eneste Forklaring er den, som han selv giver angaaende ham selv og hans Arbejde. Hvis det var bevist, at han var en ualmindelig velbegavet og uddannet Person, saa kunde der have været nogen Grund til at antage, at han ved egen Kundskab og Intelligens havde udtænkt og udført alt; men dem, der har forsøgt at ødelægge ham, har berøvet dette Argument sin Grundvold. Maaske vilde Gud det saaledes. Selv den fjendske og uforskammede Typograf, som trykte Mormons Bog, lagde mod sit Vidende en Sten i Grundvolden af Beviserne for Sandheden af Profetens Redegørelse for Oversættelsen af Bogen, da han gjorde Nar ad Konstruktionen og Tegnsætningen i Manuskriptet, Sætninger og Ord løb sammen, som de naturligt nok vilde, nedskrevet efter den Maade, hvorpaa Profeten fortæller, at han dikterede ved Oversættelsen.

Der er kun en Forklaring, som staar urokket. Gud udvalgte denne Mand. Han talte med ham. Drengens rene,

ufordærvede Sind var en frugtbar Jordbund for den aandelige Sæd. Den voksede og modnedes til en fuldkommen Tro, der bragte Joseph i Interessentskab med Gud. Da dette var sket, var der ikke længer noget umuligt, thi som der er sagt, een Mand og Gud er altid i Majoritet.

Det skulde ikke være nødvendigt at udpege Hensigten med disse Bemærkninger. Hvis et Menneske har modtaget i sit Hjerte Vidnesbyrdet om den guddommelige Sandhed, som indeholdes i Joseph Smiths Ydelser, paalægger jeg ham at være tro — tro til sit Vidnesbyrd, tro til Profeten, Grundælggeren, tro til vor Sag og vore udnævnte Ledere, tro til de Pagter, som han har sluttet med Gud, og tro til det menneskelige Broderskab, i den Tjeneste han udfører. Hvis der er nogen, som ikke har modtaget dette Vidnesbyrd, anmoder jeg dem om tankefuldt og med ydmyg Bøn at tage det under Overevejelse. Jeg lover dem, ud fra min egen Livserfaring, i Ydmyghed, men med absolut Sikkerhed, at hvis de vil modtage og efterleve Joseph Smiths Lærdomme, vil de blive lykkelige. Tvivl og Usikkerhed vil forsvinde. En herlig Hensigt vil føles i Livet. Familiebaandene vil blive stærkere. Venskab vil blive varmere, Tjenesten mod vore Medmennesker vil blive noblere, og Kristi Fred vil blive deres Lod. Dette bevidner jeg i Jesu Kristi Navn, Amen.

»GULD OG GRØNT BAL« I KØBENHAVN.

Onsdag den 27. Januar 1937 var en begivenhedsrig Dag i Københavns Ungdomsforenings Historie. For første Gang blev der forsøgt at afholde et »Guld og Grønt Bal« efter det samme Mønster, som Kirkens Ungdomsforeninger i U. S. A. og andre Steder i Verden har holdt. Som alt nyt blev det imødeset med store Forventninger og maaske ogsaa en Smule Skepsis.

Det skal siges med det samme, at Forsøget faldt ualmindelig heldigt ud. Den store Skare, henved 200 Mennesker, som havde fundet Vejen til Priorvej 12 den Aften, kunde glæde sig over en helt igennem vellykket Aften.

Som Navnet betegner, er det først og fremmest et Bal, hvor Ungdomsforeningens Farver, Guld og Grønt, er helt gennemført. Salen var smukt og stilfuldt dekoreret i disse Farver, Orkestret var Førsteklasses og Gulvet hele Tiden fuldt af glade Dansende, som svingede sig snart til de ældgamle og altid kære Toner, snart til den mest hypermoderne Jazz.

Programmet var udsogt, et Par Balletnumre, et Par Musiknumre og en Jonglor, som gjorde stor Lykke. Men Ballets Clou var uden Tvivl Kroningen af Festens Dronning med efterfolgende Procession gennem Salen med Hofdamer, Page og alt Tilbehor.

Dronningen var valgt ved Afstemning i Forvejen, ligeledes Hofdamerne. Stemmerne, som blev solgt for 2 Øre pr. Stykke, fik rivende Afsætning og bragte en velkommen Skilling i Foreningens Kasse.

De tre, der vandt Sejren, var Søstrene Rebekka Rasmussen, der blev valgt til Dronning, Astrid Rasmussen og Anny Breum, der blev Hofdamer.

Midt under Festen blev Tæppet trukket til Side og paa Scenen vistes et straalende smukt Tableau for de begejstrede Tilskuere. Dronningen, der stod i Midten, fik af de sode Hofdamer, med Rosenranker om Haaret, den gronne Kappe med Guldbaandene lagt om Skuldrene. Kronen, der blev baaret frem af en henrivende lille Page, den fireaarige Kurt Rasmussen, blev derefter overrakt til Præsident Petersen, som udførte den hojtidelige Handling at krone Dronningen. Han udtalte sin Glæde over, at denne Handling nu blev foretaget for første Gang i Danmark, og onskede til Lykke. Dronningen begav sig saa ned igennem Salen. Slæbet blev baaret af den lille Page, hjulpet af to yndige smaa Balletdanserinder, Edel Falkentoft og Kirsten Nielsen. Hofdamer og Undersaatter fulgte efter, og snart genlød Salen af en taktfast March. Den stemningsfulde Episode gjorde stor Lykke.

Dette var det første Forsøg. Det vil sikkert blive efterfulgt af flere, baade i Kobenhavn og i Missionens andre Grene. Hovedbestyrelsen onsker til Lykke med den vellykkede Udførelse. *E. M. G.*

DØDSFALD I UTAH.

Ældste Emil Andersen afgik ved Døden den 1. Januar i sit Hjem i Logan, Utah, og begravedes paa Kirkegaarden i Logan den 5. Januar. Ældste Andersen er godt kendt af Søskende i Danmark og i Særdeleshed i København. Hans Helbred havde siden 1. Januar 1936 været daarligt, og det gik gradvis ned ad Bakke.

Emil Andersen havde i over 20 Aar været Tilsynsmand ved Skolerne i Cache County og var en af Cache Dalens mest kendte og mest afholdte Borgere. Han var født i Frederikshavn, Danmark, den 1. Juli 1861. Blev i 1878 Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og har siden udført et stort Arbejde i Kirkens Tjeneste. Han blev i 1879 kaldet til

Missionsarbejde i Aalborg, hvor han virkede, til han i 1880 emigrerede til Utah, hvor han tre Aar senere grundlagde sit Hjem i Logan, Utah. I 1899—1901 udforte han en Mission i Sverige. I 1923—1925 udforte han en Mission i Danmark, hvor han præsiderede over Kobenhavns Distrikt. Og i Mellemtiden har han udført en 6 Maaneders Mission i Californien. Efter sin Hjemkmost fra Danmark præsiderede han i nogle Aar over den Skandinaviske Organisation i Cache County. Hans Arbejde saavel i Missionsmarkerne som hjemme i Utah i Kirken og i Skolevæsenets Tjeneste vil staa som et varigt Minde om hans Flid og Trofasthed, som en Forkæmper for Herrens Sag og en dygtig og samvittighedsfuld Leder for de Unge.

Ældste Andersen overleves af sin Hustru Anna N. Erickson Andersen, hvem han giftede den 1. Maj 1884, og som har været ham en tro Stotte i al hans Gerning i de svundne 52 Aar, samt deres 6 Born og 12 Borneborn.

* * *

Torsdag den 14. Januar afgik Ældste H. Harry Madsen ved Doden i et Hospital i Salt Lake City.

Ældste Madsen var fodt i Salt Lake City den 20. Oktober 1885 og var en Son af forlængst afdode Broder P. H. Madsen. Han modtog en god Skoleundervisning og blev som en begavet ung Mand, da han begyndte sin Hojskolestuderinger, af sine Kammerater valgt som Redaktor for Hojskolens Tidende. Fra 1901 til 1904 virkede Ældste Madsen som Missionær i Danmark. Efter sin Hjemkomst blev han paa et senere Tidspunkt, i Forbindelse med anden kirkelig Virksomhed, beskikket til Præsident for den daværende danske Ungdomsforening. De skandinaviske Hjælpeforeninger havde altid en trofast Sottte i Ældste Madsen, der som Firmamedlem og Sekretær for en stor Mobelforretning, grundlagt af hans Fader i Salt Lake City, altid var villig til at yde Pengebidrag til Bistaaelse af samfundsgavnlige Formaal baade indenfor Kirken og indenfor andre værdige Samfunds-Organisationer. Han var Medlem af Salt Lake City's Handelskammer.

H. Harry Madsen blev i Aaret 1916 ordineret til en af de »Halvfjerds«. Hans Hustru Dora Louise Madsen og Datter Elise efterlever ham.

Begravelsen foregik fra Richard Ward Kapel Sondag den 17. Januar. Talerne var Biskop Harry F. Oscarson, A. G. Gun, Repræsentant for en Loge, samt C. O. Jensen og Biskop C. Clarence Neslen, som fremhævede vor afdode Broders ædle Karakter og Beredvilighed til at udfore sine kirkelige Pligter.

MENNESKETS HANDLEFRIHED.

Tale af Ældste *Arthur Winter.*

—

Angaaende Princippet om Handlefriheden. Ifolge vor Tro har den Almægtige givet Mennesket Retten til at vælge for sig selv. Der stilles for det Principperne om Ret og Uret, Sandhed og Vildfarelse, godt og ondt, og det kan selv vælge imellem disse Ting. Der findes igen Tvang i Kristi Evangelium. Den store Skaber anerkender saaledes Mennesket ikke som bare» en Orm paa Jorden«; men som en tænkende, ræsonnerende Skabning, der er i Besiddelse af guddommelige Egenskaber og i Stand til at bestemme sin egen Kurs.

ET EVIGT PRINCIP.

Handlefriheden er et evigt Princip. Den er ikke et Produkt af denne Jord mere end Mennesket er. Mennesket kom herned fra en tidligere Eksistens. Handlefriheden kom med det. Den er Guds universale Gave til Mennesket.

Igennem den menneskelige Historie er Udovelsen af denne klart aabenbaret. Skrifterne indeholder mange Illustrationer af den. Fra Tidernes Begyndelse har Gud givet Befalinger og befalet Menneskene at observere dem, saa at de kan nyde de lovede Vilsignelser, men han har aldrig tvunget nogen til at adlyde dem.

Denne Gave er en kostbar Arv, der stiller Mennesket paa et Niveau, der er i Lighed med Himlene. Dog skulde det altid erindres, at et tilsvarende Ansvar folger dermed. I »Mormonerne«s Livsfilosofi er hvert Menneske ansvarligt for dets egne Handlinger. Det kan ikke undgaa eller forandre dette Ansvar. Hvis det blev berovet sin Handlefrihed og tvunget til at gore det, som var forkert, kunde det ikke stadigt holdes ansvarlig for det. Men idet det er givet Retten til at vælge for sig selv, maa det paatage sig Ansvaret for sine egne Handlinger og være forberedt paa at mode Folgerne.

HENVENDELSER TIL NATIONERNE.

Fra Edens Have til den Dag i Dag er Udovelsen af Handlefriheden blevet respekteret af Gud; men Resultaterne, om de er gode eller onde, vil Mennesket være ansvarligt for.

Som med Individerne saaledes ogsaa med Nationerne. Nationerne er kun organiserede Masser af Mænd og Kvinder, og Princippet om Handlefriheden anvendes paa dem ligesaa vel som paa Individet. Gud har givet Nationerne Frihed til at handle ifolge deres Ønske. Hvis de vandrer i Retfærdighed for ham, bliver de velsignet og har Fremgang. Men hvis de vandrer i Uretfærdighed og ignorerer Retfær-

dighed, Dyd og Sandhed, hvis de i Udøvelsen af deres Handlefrihed saar Opløsningens og Ødelæggelsens Sæd, da skulde de ikke beklage sig, naar Ødelæggelsen kommer over dem. I Løbet af den menneskelige Historie er mange Nationer blevet oprejste og er faldet. Hvad har ledet til deres Fald? Deres egne Handlinger. De har været ansvarlige for deres eget Fald.

Undertiden er Menneskene tilbøjelige til at dadle Gud for de Ulykker, som kommer over dem og Nationerne. I Stedet for at indrømme deres Skyld og erkende, at disse Ting kun er et naturligt Resultat af deres egen Ondskab, anklager de den Almægtige. En slaaende Illustration af denne Holdning udviklede sig under og efter Verdenskrigen. Mennesker mistede Troen paa Gud, fordi han tilvisse tillod Krigen at finde Sted med alle dens Rædsler. De talte i Bitterhed og sagde: »Hvis der er en Gud, hvorfor tillader han saadan en frygtelig Katastrofe?« »Vi tror ikke, at der er en Gud, med mindre saadanne skrækkelige Ting ikke blev tilladt.« Udtryk af denne Slags er ikke ualmindelige selv i Dag. Som et Resultat deraf er Millioner af Folk blevet ligegyldige med Religion.

GUD IKKE ANSVARLIG.

Nu, er Gud Ophavsmanden til Krig? Finder han Behag i den? Er han ansvarlig for den? Visseligt ikke. Nationerne selv er ansvarlige for Krig. Ethvert rettænkende Menneske ved det. Men nogle vil sige: »Hvorfor vil Herren, som er almægtig, tillade saadanne frygtelige Ting at ske? Hvis han elsker sine Børn, hvorfor hindrer han saa ikke Krig?« Svaret til al saadan Kritik findes i den her erklærede Læresætning. Menneskene og Nationerne har deres Handlefrihed, og Herren blander sig ikke i Udøvelsen af denne. Undertiden træder han til i Menneskenes og Nationernes Affærer for at udføre sine egne Hensigter. Der er skrevet, at han faar endogsaa Menneskets Vrede til at prise ham. Men i at gøre saaledes bliver der ingen Krænkelse gjort imod Menneskets Handlefrihed. Saa hvis Menneskene vil vedblive at strides og slaas, hvis Nationerne ikke vil leve i Fred med hinanden, maa de være forberedte paa at udstaa Følgerne. Sandelig, de skulde ikke være saa kujonagtige at beskylde den Almægtige for Ulykker, som kommer over dem paa Grund af deres egne Handlinger. Hvis de saar i Retfærdighed og Kærlighed, vil de høste i Fred og Glæde; men hvis de saar i Synd og Had, vil de sikkert høste i Sorg og Krig. Dette er uundgaaeligt. Det er en evig Lov.

Da Herren gjorde Israeliterne til sit Pagtens Folk, og de

blev en Nation, anerkendte han dette guddommelige Princip om deres Handlefrihed og indrømmede dem Rettigheden til selv at vælge, hvad de vilde gøre. I 300 Aar eller mere havde Israeliterne været under de Profeters og Dommeres Styre, som var blevet udvalgte af Herren. Men Tiden kom, da de ikke var tilfredse med den Slags Styre. Alle Nationerne rundt omkring havde Konger til at regere over sig. Hvorfor skulde de ikke have en Konge? Glansen og Pragten af en kongelig Regering fortryllede dem maaske. I hvert Tilfælde ønskede de en Konge. Derfor samledes Israels Ældster og forelagde Sagen til Profeten Samuel i disse Ord:

»Se, du er gammel, og dine Sønner vandrer ikke paa dine Veje, nu giv os en Konge til at regere over os, ligesom alle Nationerne.«

Samuel var misfornøjet over Anmodningen. Maaske var han, ligesom Elias, nidkær imod Herren, Israels Gud, og betragtede dette som Utroskab imod ham. Derfor bad han til Herren angaaende Sagen, og Herren sagde til ham:

»Lyt til Folkets Røst i alt, hvad de siger til dig; for de har ikke forkastet dig; men de har forkastet mig, at jeg ikke skulde regere over dem.«

Samuel gjorde, som Herren befalede. Paa samme Tid advarede han dem for, hvad de kunde vente, hvis en Konge skulde regere over dem. Han udmalede, hvorledes Kongen vilde tage deres Marker og Vingaarde, deres Faar og deres Kvæg, deres Tjenere, ja selv deres Sønner og Døtre til sin egen Fornøjelse.

»Ikke desto mindre undlod Folket at adlyde Samuels Røst, og de sagde, ja, men vi vil have en Konge.

Saa at vi ogsaa kan blive ligesom alle Nationerne. . . .

Og Herren sagde til Samuel: Lyt til deres Stemmer og giv dem en Konge.«

Saaledes havde Herren Respekt for Israels Ønsker til Trods for, at han vidste, at det ikke var til deres gode. Han anerkendte deres Privilegium til at vælge for sig selv i Udøvelsen af deres Handlefrihed. De ønskede en Konge til at regere over sig. Saaledes blev det.

EN FUNDAMENTAL LÆRESÆTNING.

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Læren om Menneskets Handlefrihed fundamental. Profeten Joseph Smith underviste om den lige fra Begyndelsen. Den danner Baggrunden for en af vore Trosartikler, som lyder saaledes: »Vi fordrer Ret til at dyrke Gud den Almægtige i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende og indrømmer alle den samme Rettighed, lad dem tilbede hvad

som helst, hvor som helst og paa hvilken som helst Maade, de behager.«

Her er Menneskets Privilegium i Udøvelsen af deres Handlefrihed til at dyrke, hvad de behager; til at tro paa Gud eller ikke tro paa ham; til at tilhøre hvilken Kirke, de ønsker, eller til ikke at tilhøre nogen Kirke i det hele taget, anerkendt. Ingen Kirke har Ret til at tvinge en Mand til at blive Medlem. Ingen Kirke har Ret til at forfølge et Menneske paa Grund af, at det vælger at tilhøre en anden Kirke. Kristi sande Kirke forfølger aldrig. Efter min Mening staar det ikke i nogen Kirkes Magt at forfølge et Menneske paa Grund af dets Tro eller dets Vantro. Og naar som helst eller hvor som helst Menneskene forfølger et Individ paa Grund af dets Religion, er det ikke af Gud. For en saadan Opførsel er i direkte Konflikt med Handlefrihedens Principper, og de, som hengiver sig dertil, søger at ødelægge dette Princip, akkurat ligesom Lucifer gjorde, førend Jorden blev skabt. Alle Mennesker har Ret til at dyrke Gud ifølge deres Samvittigheds Bydende. Hvor en saadan Rettighed bliver nægtet af noget Styre eller af nogen Kirke, er det stridende imod det guddommelige Princip om Handlefriheden og er ikke af Gud. Ingen skal holde den Almægtige ansvarlig for det Tyranni og den Forfølgelse, som er blevet iværksat under Navnet af Religion, eller for Menneskenes Grusomhed imod hinanden. Menneskene og deres Institutioner er ansvarlige for disse Ting. Hvis Folk kun vilde anerkende dette, vilde de faa et klarere Syn paa de nuværende Omstændigheder og sætte Ansvaret paa dem, som det tilhører.

Kristi Kirkes Styre i denne Husholdning er baseret paa Princippet om Handlefriheden forbundet med fælles Samtykke. Disse to Principper gaar Haand i Haand. Det ene er uadskilleligt forbundet med det andet. Begge nødvendige for Kirkens Bestaaen. Fra den Dag Kirken blev organiseret og til det nuværende Tidspunkt er de blevet anerkendt og respekteret af den styrende Magt. De er Dele af den fundamentale Lov i Kirken. De er skrevet i Pagtens Bog, som er et Standardværk beregnet til at lede Kirkens Medlemmer. I det 20. Kap. Vers 65 staar disse Ord:

»Ingen Person skal ordineres til noget Embede i denne Kirke, hvor der er en ordentlig organiseret Gren, uden ved Kirkens Afstemning.«

Her er der specielt sørget for, at ingen skal blive ordineret til noget Embede uden ved Folkets Samtykke.

Atter i 26. Kap. Vers 2 staar der:

»Alle Ting i Kirken skal udføres ved fælles Samtykke.«

Dette bliver bekræftet i 26. Kap. Vers 13:

»Alle Ting maa udfores i Orden og ved Kirkens fælles Samtykke, ved Bon og Tro.«

RETTEN TIL AT STEMME.

Profeten Joseph Smith var fra Begyndelsen præget af den vitale Anvendelse af disse to Principper i Kirkens Ledelse. Herren havde gjort ham til en Profet. Mennesket havde intet at gore med dette. Men da Tiden kom for ham at præsidere over den nylig organiserede Kirke, instruerede Herren ham, at Kirkens Medlemmer i Udovelsen af deres Handlefrihed havde Ret til at stemme, om de vilde modtage ham som deres præsiderende Leder. Ikke desto mindre var han Profeten; men forend han kunde præsidere over Kirken, maatte han modtage deres Samtykke, som han skulde præsidere over. Saaledes har det været fra denne Tid af. Det har været en staaende Regel i Kirken som et Hele og i enhver Afdeling af den. De, som præsiderer, gor det i Kraft af deres Udvælgelse af Herren og Folkets Samtykke. Folket tvinges ikke til imod deres Vilje at antage en præsiderende Embedsmand. Kirkens Navn — Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige — kan udtydes som en Anerkendelse af dette Princip. Hvad er Betydningen af en saadan Titel? Den betegner tydeligt, at det ikke kun er Kristi Kirke, men ogsaa de Sidste Dages Helliges Kirke. Det folger derfor naturligt, at i en saadan Kirke er der ingen Magtsyge, Undertrykkelse, uretfærdigt Herredomme og Tvang og kan heller ikke blive tolereret, for disse Ting er i absolut Modsætning til det grundlæggende Princip om Handlefrihed og fælles Samtykke, hvorpaa Kirken hviler. De er ligeledes i Modsætning til det aabenbarede Ord, som findes optegnet i Pagtens Bog 121. Kap. 41. Vers:

»Ingen Magt eller Indflydelse kan eller burde blive understottet ved Præstedommets Kraft, kun ved Overbevisning, Taalmodighed, Mildhed og Ydmyghed og uskromtet Kærlighed.«

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Ledelse er ikke despotisk, som nogle fejlagtigt antager. Det er ikke overdraget et Hierarki eller et gejstligt Aristokrati. Tværtimod er den en demokratisk Organisation af hojeste Monster. For den er grundlagt paa Handlefrihedens evige Principper. Den hviler ikke paa nogle faas Vilje, men paa hele Folkets fælles Samtykke. At tilhore en saadan Kirke er et herligt Privilegium.

FRA MISSIONEN.

SILKEBORG. — Den 27. Januar holdt Missionærerne i Silkeborg, Thomas C. Sørensen og Gordon P. Andersen, assisteret af Grensforstander Emil Thomsen og Missionærerne Richard W. Jackson og Thomas M. Drury fra Randers, to Foredrag med Lysbilleder for de Arbejdsløse i Silkeborg. Det første Foredrag blev holdt Kl. 4 om Eftermiddagen paa de Arbejdsløses Varmestue og havde samlet 167 interesserede Tilhørere. Det andet Foredrag blev holdt om Aftenen for 180 Tilhørere. Foredraget om Eftermiddagen var Kirkens Historie. Ved Aftenmødet holdt Ældste Emil Thomsen en indledende Tale, hvorefter Ældste Richard W. Jackson holdt et Foredrag over »Forglemte Riger«.

HORSENS. — Torsdag den 21. Januar afholdt Missionærerne Karl Simonsen og Philo Hendriksen, assisteret af Distriktspræsident Arnold Bergesen og Missionær Boyd J. Larsen, det første Møde, som er blevet afholdt af Sidste Dages Hellige i Horsens i lange Tider. En Kreds af interesserede Venner overværede Mødet.

KØBENHAVN. — Fredag den 1. Januar blev Inger Aase Nielsen døbt af Præst Figat H. Breum og Herbert Nielsen døbt af Præst Aron Siegfred Andersen.

Søndag den 10. Januar blev Anna S. G. Harboe døbt af Ældste Robert Nelsen.

Torsdag den 14. Januar blev Olga F. V. Ørnegaard døbt af Ældste Poul Tanner.

Og Onsdag den 27. Januar blev Aage Steffen Dichmann og Hustru Kirsten Johanne Elisabet Dichmann og deres Datter Kirsten Johanne Dichmann døbt af Ældste Edwin Carl Shipp.

INDHOLD:

Profeten Joseph Smith 50
»Guld og Grønt Bal« i København 56
Dødsfald i Utah 57
Menneskets Handlefrihed ... 59
Fra Missionen 64

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Numer, 6 Kr. pr. Aar.

Ansvarshavende Redaktør: *Alma L. Petersen*, Priorvej 12, København F.

Medredaktør: *Hans Mikkelsen*, Priorvej 12, København F.

Trykt hos F. E. Bording A/S.